

Det føler vi er vigtigt at få præciseret, ikke mindst når man læser, hvor mange dispensationer der gives i nærværende lovforslag.

Det er ikke Det Konservative Folkepartis kop te at give de omtalte nævn en så udvidet særstilling i forhold til lov og ret. Nævnene skal bl.a. ikke overholde landbrugslovens sammenlægnings- og erhvervsregler. Fortrinsstilling kan ikke gøres gældende ved køb, og nævnene fritages for kravet om landzonetilladelser.

De foreslåede jordkøbsnævn skal altså hverken følge landbrugsloven eller planloven, og som en principiel indvending vil vi påpege, at vi ikke finder det særlig hensigtsmæssigt, at man fritager en offentlig myndighed for de principper, alle andre skal leve efter. Når man tænker på, hvor nidkært miljø- og energiministeren bevogter landzonetilladelser, er det jo tankevækkende, at andre offentlige myndigheder får lov at slippe så let ud af bureaukratiet.

Det er også vigtigt for os at få præciseret, hvordan de regionale nævn kan agere i de tilfælde, hvor en landmand gør sin fortrinsstilling gældende, eller der i øvrigt er købere til det pågældende areal. Ligeledes er det retssikkerhedsmæssigt meget betænkeligt, at der ikke gives mulighed for at klage over nævnens aktiviteter. Som udgangspunkt skal en offentlig myndigheds afgørelse kunne afprøves ved anden administrativ myndighed.

Som man kan høre, har Det Konservative Folkeparti mange spørgsmål og overvejelser at gøre under udvalgsarbejdet, og vi vil som udgangspunkt kræve en klarere afgrænsning af de foreslåede nævns kompetenceområde samt bore i de retssikkerhedsmæssige problemer, der kan opstå i kølvandet på nævnens opkøb og salg af jord.

Kristen Touborg (SF):

Den tidligere jordkøbslov og dermed Jordfonden blev ophævet i 1990 efter forlig mellem den daværende borgerlige regering og Socialdemokratiet, og SF var dengang kritisk over for den beslutning. Vi så nogle muligheder i den eksisterende lov og var derfor lidt uforstående over for, at man ville ophæve den daværende jordfond.

Den egentlige årsag til Socialdemokratiets og den borgerlige regerings siksakkurs på området var den stærkt liberaliserede landbrugslov, der blev vedtaget i 1989. Det kunne siges at være en naturlig konsekvens af den meget liberalistiske linje, man lagde, at der sådan set ikke længere

var nogen grund til at ofre statens penge på at lave en ordentlig arrondering i landbruget, når loven alligevel lagde op til, at man kunne købe jord op i op til 3 km's afstand og købe yderligere en eller to ejendomme og sælge bygningerne. Det betød i praksis, at der kom en meget stor spredning af jorden i stedet for en samling og en bedre arrondering.

Når jeg nu efterfølgende har læst de forskellige ordførertaler fra 1990, ser det nærmest ud, som om der ikke rigtig var nogen af dem, der havde lyst til at ophæve den bestående lov, men man sagde altså alligevel, at det gjorde man. Og efter at have hørt Venstres ordfører her i dag give så mange roser til, at vi skal køre videre med dette frikommuneforsøg, som reelt stort set er en videreførelse af den gamle lov, kan man vel sige, at Venstre må have fortrudt, at det gik den vej, og det er jo udmærket at kunne indse, at man begik nogle fejl engang. Nu skal vi så bare efterfølgende have ændret de øvrige landbrugslove, så vi også kan komme ind på den rigtige vej her.

Jeg vil gerne opfordre til, at man lytter til de praktiske oplysninger og tilkendegivelser, der kommer fra Den Sønderjyske Jordfond. Det er jo her, man ved, hvordan tingene fungerer, og jeg vil specielt henvise til et par områder, jeg gerne vil spørge ministeren om: Hvad er grunden til, at jordkøbsnævnene ikke må købe naturarealer, men alene landbrugsarealer? Den Sønderjyske Jordfond er kommet med den tilkendegivelse, at det næppe vil være nemt at opkøbe jord, hvis man kun må opkøbe selve landbrugsjorden. Hvis der hører nogle naturarealer med til en ejendom, kan det være meget vanskeligt for fonden overhovedet at komme til at fungere. Det synspunkt er jeg i hvert fald enig i, og jeg vil godt vide, hvad grunden er til, at man har taget det punkt med i forslaget.

Jeg vil ligeledes komme ind på den omstændighed, at man ikke ønsker, der skal indføres de rådighedsindskrænkninger, som andre offentlig myndigheder har behov for, i forbindelse med erhvervelse af jord, som efterfølgende skal sælges igen.

Jeg kan her til sidst minde om, hvordan det gik i Skjern Å-projektet. Jeg var selv med til at administrere Statens Jordlovsudvalg, og staten lå inde med en del jord ved Skjern Å efter den oprindelige opretning og afvanding. Den jord blev man tvunget til at afhænde til Jordfonden, og det var, må man sige, til meget små beløb. Men så gik der kun ganske få år, før staten